

der paa anden Maade, altsaa ikke ved Præmieringer, sigte til Fremme af Husdyravlen. Deri tror jeg der ligger en Tanke, der vil have den allerførste Betydning, en Tanke, som jeg vil ønske Vægt og Udvikling, og som jeg tror vil kunne øve en langt heldigere og betydeligere Indflydelse paa vor Husdyravl og dermed paa hele vort Landbrug end det hidtidige Præmieringsystem. Jeg er ganske vist taknemlig for, at den høitæredede Minister har bragt denne nye Tanke frem her i Lovforslaget; men, uagtet jeg sætter saa stor Pris paa den, kan jeg ikke nægte, at jeg vilde have ønsket, at den havde indtaget en mere fremragende Plads. Men, hvormeget jeg end ønsker dette, kan jeg ikke fragaa, at det maaske er forsigtigst og hensigtsmæssigst ikke for brat at bryde med det Gamle og Prøvede, og jeg har derfor ikke synderlig imod, at denne ny Tanke træder varjont frem, ligesom træder i anden Række, hvormeget jeg end ganske vist kunde have ønsket at se den i første. Efter at jeg nu har fremdraget de Udsider ved Forslaget, som jeg har fundet, vil det ikke være ganske urmeligt, at jeg ogsaa dvæler en Smule ved Skyggesiderne. I Lovforslagets alleførste Linie finder jeg saaledes et Udtryk, som jeg tror, er vel egnet til at vække nogen Splid og i alt Fald til at fremkalde forskellige Fortolkninger og derigjennem dog ende med til syvende og sidst at være uden Nytte. Udtrykket er nemlig: „fortrinsvis rene Racer“. Hvad er nu overhovedet rene Racer? Allerede Ordet „rene“ er, saa snart som det bringes i Forbindelse med „Racer“, et temmelig tvivlsomt Ord; det vil overhovedet være vanskeligt noget Sted at finde Andet end forholdsvis og delvis rene Racer heri Vandet. Jeg veed ikke, om det er Meningen, at de stedlige Landracer skulle betegnes som rene Racer, men det veed jeg, at selv ved disse Racer er der meget blandet. Hvor der har fundet en meget stærk Krydsning Sted, der er Udslaget af denne selvfølgelig meget kjendelig, men rent bortset deraf ere vore hjemlige Racer, disse vore egne Racer, saa lidet konstante og saa blandede med hinanden, at det forekommer mig, at der, om der end kan være en vis Mening i at kalde dem „Racer“, dog aldrig kan være Tale om at kalde dem „rene Racer“. Hvis der i dette Udtryk ikke ligger nogen dybere Betydning, vilde det imidlertid være meget let ved en Vending at komme over dette Punkt. Sværere vil det derimod falde lige overfor en anden Bestemmelse i Lovforslaget, og det en af de allervigtigste, som indeholdes i § 4, nemlig om Sammensætningen af Dyrskuekommisjonerne, Valget af Dyrskuedommerne. Jeg maa tilstaa, at det første Indtryk, jeg fik ved

Gjennemlæsningen, ikke var overvættets glædeligt, den noget omstændelige og kombinerede Valgmaade tiltalte mig ikke videre, og denne Kombination af Kommunal- og Landboforeningernes Valgret tiltalte mig endnu mindre. Jeg erkender imidlertid, at Valget af Dyrskuedommere er overordentligt betydningsfuldt, og at der ikke let kan gøres for meget for at gjøre det fuldt betryggende, saaledes at man saa godt som muligt kan sikke sig Upartiskhed. Jo længere og jo næiere jeg har overveiet Forholdene, des mere er jeg kommen til Overbevisning om, at det maaske turde være tvivlsomt, om man kan finde noget Bedre, i alt Fald maa der et mere opfindsomt Hoved dertil end mit. Jeg vil dog haabe og ønske, at man kunde finde en anden Maade, thi jeg kan ikke Andet end finde Betænklichkeiten, men ganske vist Betænklichkeiten, der ere af en saa vag Natur, at jeg ikke veed at kunne sætte noget Bedre i Stedet.

Efter at have fremdraget dette Par Skyggesider, som jo ikke i sin Helhed have meget paa sig, vil jeg gjerne afslutte med en Betragtning af en mere almindelig Natur, en Betragtning, som maaske Mange vilde finde ikke har Videre paa sig. Det Spørgsmaal har dog imidlertid under Overveieelsen af hele dette Forhold med stigende Styrke paatrængt sig mig, om der ikke er adskillige af de foreslaaede Foranstaltninger, hvis indirekte Virkning turde blive mindre heldig for vort Landbrugs Stilling i Diebliffet. Denne Stilling er alt Andet end misundelsesværdig, det er der Ingen, der betvivler. Derimod ere Meningerne meget forskellige om, hvorledes denne Stilling bedst kan ændres til det Bedre. Det er dem, som mene, at det ikke saa lige gjælder om at finde nye Udveie som om at samle alle sine Kræfter for at holde sammen paa det, man har, kort sagt, at det gjælder om at give Afkald paa alle Experimenter, og ikke blot det, men tillige at give Afkald paa alle Forbedringer, der ikke strax lønne sig, og i det Hele indrette sin Bedrift saaledes, at de mindst mulige Udgifter afholdes, og at Ens hele personlige Virksomhed knyttes paa det Nøieste og Nærmeste til Bedriften, at man overhovedet samler al sin Energi paa en streng Økonomi, og at man hæver og gjennefører en til Tiderne svarende spartansk Tarvelighed. Men hvad der maaske ikke er det mindst Vigtige ved hele denne Side af Sagen, det er for at bruge et ydyst Udtryk: At Landboeren bliver hjemme og passer sit Kram. Men hvorledes stiller Lovforslagets store Dyrskueapparat sig overfor disse Sparommelighedsfordringer og overfor denne Fordring til Hjemmebliven? Det vil jo let ses, at det er et meget stort Appa-